

Postyr o. s. v., er, at Forsvarsministeren skal have $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere paa sit Budget, naar Kasernerne ere byggede, Etablissementerne anlagte, og det Tidspunkt kommet, hvor han skal bruge dem. Jeg vidste ikke, at Ministeren allerede havde Brug for Bevillingen i Aar. Men det, som nu sker, forudsagde jeg allerede den Gang; hvorledes kan det ærede Medlem da bebrejde mig dette? Jeg udtalte, hvad jeg fastholder, at der var ikke nogen Anledning til særlig Lovgivning paa det Omraade, at det var ganske simpelt et Finanslovspørgsmaal, at der kun blev Tale om en aarlig Merbevilling og ikke, som det ærede Medlems Presse først havde stillet det op, om en ekstraordinær Udgift i Løbet af de to Aar, i hvilke det hele skal gøres i Stand, i Lighed med de $31\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som ere bevilgede. Jeg kan derfor ikke se, at Citatet her kan hjælpe det ærede Medlem ud af hans Stilling overfor mig. Naar vi endelig skulle berøre, hvad jeg har ment med Ordene: „Naar det hele var færdigt“, saa vil det ikke sige andet end, at det var i alt Fald det seneste Tidspunkt for Ministeriet til at faa det bevilget paa Finansloven. Det er det hele. Men jeg kan heller ikke lade det ærede Medlem gaa saa let hen over denne ekspeditionsmaessige Forretningsgang, som den tidligere Krigsminister anvendte; thi hvad var det, han den Gang gjorde? Ikke andet end at fastslaa den Vej, vi skulle gaa. Nu synes det ærede Medlem i høj Grad at ville optræde som Adværer, hvad skal jeg kalde det, som Bussemand overfor Kommunerne og indskærpe dem, at de skulle være forsigtige med, hvad de nu gøre; thi hvis de nu kontrahere med Ministeriet, saa kan det være, at de Radikale til næste Aar ere de stærkeste og nægte Bevillingerne. Det er der dog ingen Fare for, for hvad det ene Ministerium har kontraheret om, det være med Ind- eller Udland, skal det næste staa ved, i alt Fald skulle Domstolene nok — hvad det ærede Medlem burde være klar over — lære dem det. Jeg vil blot spørge det ærede Medlem, hvorledes han tror, det vilde gaa den danske Stat, hvis den nægtede at staa inde for alle de Kanonbevillinger, som Krabbe har kontraheret med Udlandet om. Nej, Ministeriet kontraherer for Staten, og Staten skal betale. Vil man bagefter sætte Ministeriet under Rigsretsanklage, bliver det en Sag for sig, det er der ikke noget i Vejen for, men det er mærkeligt, at det ærede Medlem kan tro, at der er nogen som helst Risiko for Kommunerne, naar Ministeriet har givet sin

Underskrift, ikke den allerringeste. Hvis de Herrer næste Aar nægte de fornødne Bevillinger efter Kontrakterne, altsaa naar Bygningerne tages i Brug o. s. v., saa vil Staten ganske simpelt blive dømt til at betale, ellers tror jeg overhovedet ikke, der var nogen, som vilde have med et Ministerium at gøre.

Saa siger det ærede Medlem — skønt jeg tror nu egentlig, det mere maa være rettet til Forsvarsministeren end til mig —, at han vilde ikke finde sig tilfreds med, om de i Aar opstillede en lille Bevilling paa 50,000 Kr. eller 100,000 Kr., nej, det skal være den fulde Bevilling, selv om man slet ikke har Brug for den i Øjeblikket. Hvorledes det ærede Medlem vil ordne dette Spørgsmaal med Konseilspræsidenten, skal jeg lade staa hen, men jeg skal gøre opmærksom paa, at jeg ved ikke bedre, end at hvis Konseilspræsidenten allerede nu opstiller paa Finansloven de 470,000, og der ikke bliver Brug for dem, saa gaa de ganske roligt ind i Statskassen og blive genbevilgede næste Aar, hvor der maaske bliver Brug for dem. Om det netop bliver dette Beløb, der skal bruges i Aar eller ej, bliver ikke det afgørende, men det afgørende er, om Beløbet bliver bevilget til det System, vi have tiltraadt i Finansudvalget, og som forhaabentlig Tinget vil tiltræde.

Men saa er der en Ting, jeg forstaaer: jeg forstaaer, at naar Tilbageetog var uundgaaeligt, skulde det dækkes, som jeg før har sagt, i alle Retninger saa godt som muligt og dækkes derhen, at da det ærede Medlem ikke kan faa nogen Lov, og det hele, kort sagt, løber ud i Sandet, saaledes at der kun er Finanslovbevillingen at holde sig til, vil det ærede Medlem nu diktere Regeringen, hvorledes denne skal være. Det bliver en Sag imellem det ærede Medlem og Regeringen, om den vil gaa ind paa den Form, det ærede Medlem ønsker, eller ikke. Det bryder jeg mig ikke om, naar vi blot faa Bevillingen. Men jeg skal gøre opmærksom paa, at han tager fejl, naar han tror, at det er nødvendigt at stille det hele Beløb paa Benene, selv om man ikke har Brug for det i dette Øjeblik. Det er tilstrækkeligt — jeg henviser her til selve den Skrivelse, der staaer i Finansudvalgets Betænkning —, at der paa Grund af, at Indkvarteringsomkostningerne ville stige saa og saa meget i Aar, bliver forlangt det og det i Aar. Det er min Opfattelse af Stillingen. Det ærede Medlem er jo nu endelig naaet til at gennemlæse Bind II — det havde været rigtigere, om han havde gjort det, forinden han fremsatte alt det, han